

της έτυχαινε σύζυγος του είδους του Κου Ρεδίνη.
Εμειδίασε πικρὸν μειδίαμα καὶ προσέθηκε :

«Έγω ἔχασα τοὺς ὄλην τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς μου καὶ ἀπεμάκρυνα τὸν ἀληθινὸν σύντροφον τοῦ βίου μου εἰς μίαν στιγμὴν ἀσυνειδήτου ἔξεγέρσεως».

Ἡ σελήνη ἐφώτιζε μὲ τὸ λαμπρὸν φῶς τῆς κατὰ μέτωπον τῷρα τὴν σύζυγον τοῦ στρατηγοῦ. Τὸ πρόσωπόν της εἶχε γίνει ὥχρον, τὰ χεῖλη συνεσφέρουσαν καὶ ὑπὸ τὸ λευκὸν στέμμα τῶν πλουσίων μαλλιῶν καὶ τῆς λευκῆς δαντέλλας, οἱ μεγάλοι ὄφθαλμοι ὑπὸ τὰς μαύρας ὁφρεῖς, σκοτεινοὶ καὶ αἰνιγματώδεις, ἔβυ-

θιζον τὸ βλέμμα τῶν εἰς τὰ σκότη τοῦ ἄλσους.

Ο Νικίας ἡγέρθη βραδέως ἔλαβε τὴν ψυτιδωμένην μικρὰν κεῖσα τὴν ὅποιαν αἱ ἀναμνήσεις ἔκαμπνον νὰ τρέμῃ ὀλίγον καὶ τὴν ἔφερεν εὐλαβῶς εἰς τὰ κεῖλη τοῦ, ἔπειτα ἡσπάσθη τὸ εὐόνυ χλωρὸν μέτωπον καὶ εἶπε, προτικθῶν γὰρ δώσῃ εὐθυμογόν τοῖν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ.

«Θεέα Ρόζα, δίδω καὶ τὴν ψυχήν μου εἰς τὸν Διάβολον διὰ νὰ εῦρω μίαν σύζυγον ὅπως ἐσύ, δέρη θὰ ἥθελον ὅμως νὰ ἥμην ὁ σύζυγος τῆς ἔξαδέλφης μου!»

ΔΑΦΝΗ ΛΩΡΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΠΡΟΣΑΛΕΝΤΗΣ*

Μετὰ τὴν ἔδρυσιν τοῦ Ἰονίου Πανεπιστημίου, τῇ προτάσει τοῦ τότε ἐφόρου καθηγητοῦ Καρκανόησού ὁ σύλλογος τῶν καθηγητῶν, ὡς δεῖγμα εὐγνωμοσύνης, ἐνόμισε πρόπον τὴν ἀνέγερσιν τῆς προτομῆς τοῦ μεγάλου εὐεργέτου τῆς Ἐπτανήσου Γύλιφορδού, ἐν τῇ ἀκαδημαϊκῇ αἰθούσῃ. Ο Προσαλέντης τὴν ἔξειργάσθη ἐπὶ μαρμάρου τῆς Καρράρας. Ο εὐεργέτης παρίσταται μὲ τὴν Ἀκαδημαϊκήν, χλαυδία τοῦ Ἀρχοντος τῆς Παιδείας, κάτωθεν δὲ ἀναγνωσκεταί ἡ ἐπιγραφὴ αὗτη, συντεθεῖσα ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Χ. Φιλητᾶ:

Φρειδερίκφ Κόμιτη Γύλιφορδ

«Ἄρχοντι γενοιένφ τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, Βουλῆς γνόμη, πρώτῳ

Ἐνδόξως καὶ μεγαλοφρόνως περὶ τὰ παιδεύματα φιλοτιμησαμένῳ

Καὶ οὐδὲν σπουδῆς ἐκλιπόντι, ὅπως ἄν ἡ Ἑλληνικὴ νεότης

Τὴν πατρώαν ἔχοι ἀναντίσασθαι ἀρετὴν καὶ ἐπὶ λόγοις εὐκλειαν,

Ἀνδρὶ διαπρεπεστάτῳ καὶ κατὰ πάγτα ἀρίστῳ Κ. Δ. οἱ ἐκ τοῦ Ἀκαδημ. Συλλόγου

I. Καραδηνός, Λ. ιερ. Ἰδρωμένος, Κ. Διακ. Τυπάλδος, Ἀθ. Πολίτης, Γ. Θεοριανός, Στ. Σπαθῆς, Κ. Ἀσώπιος, Χρ. Φιλητᾶς, Γ. Ἰωαννίδης, Ι. Λουζινιανός, Γ. Γρασσέτης, Στ. Μαράτος, Πασχ. Καρούσος, Ν. Μανιάκης, Α. Κάλβος, Ι. Ἀριστείδης Χαρ. Πυλαριώς, Κ. Σικελλαρόπουλος, Ι. Τουρλιγός, Στ. Ηυλαριώς, Μ. Παπιδόπουλος, Λεοπ. Ἰός, Π. Τιρωμένος Κτ. Παραμυθιώτης.

Τιμῆς κάριν, ἔτους ΑΩΚΔ'.

«Η προτομὴ αὕτη σώζεται ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Δημοσίας Βιβλιοθήκης Κερκύρας.

Σημειωτέον ὅτι ὁ μαθητὴς τοῦ Προσαλέντη I. B. Καλοστυρός ἐπεξειργάσθη τὴν προτομὴν τοῦ Γύλιφορδοῦ ὑπερβολικὰ ὄμοιάζουσαν πρὸς ἐκείνην τοῦ διδασκάλου τοῦ ἀντὶ ἡ προτομὴ αὕτη ἐστάλη εἰς Ἀθήνας καὶ σώζεται ἐν τῇ Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ.

Τῇ 23 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1819 ἐτέθη ὁ

* Τέλος.

θεμέλιος λίθος τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἀνακτόρων διὰ νὰ γρησιμεύσῃ ὡς κατοικία τοῦ Ἀρμοστοῦ¹⁾ ἥτις καὶ ἐπερατώθη τῷ 1824. Τὸ σχέδιον ἦτο τοῦ Ἀγγλου ταγματάρχου τοῦ μηχανικοῦ Withmore, τὸ ὅποιον ἔλαβεν ὅμως μεταρρυθμίσεις τινές.

Τῷ 1822 ἔκκρεμεν ὁ Προσαλέντης σχέδιον καλοτοιχίου ἀγάλματος τῆς Βρεττανίας, ἔγουσης ἐξ ἐνὸς μέρους τὸν λέοντα καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου δόρυ καὶ πρώραν γηός, διὰ γὰρ προσχρηθῆ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν ἀνακτόρων. Ἡ ἐπεξεργασία ὅμως ἐπὶ μαρμάρου Μελίτης ἐγένετο ὑπὸ τοῦ γλύπτου Di-mech ἐκ Μελίτης. Μετὰ τὴν ἔγωσιν τῆς Ἐπανίσσου τὸ ἀγάλμα τῆς Βρεττανίας τεχνικώτατα παρὸ τοῦ Ἀγγλου μηχανικοῦ ἀφηρέθη καὶ μετεψέθη εἰς Μελίτην. Δυστυχῶς ἡ θέσις ἔμεινε κενή, ἐνῷ ἐπρεπε νὰ πληρωθῇ μὲ ἀγάλμα συμβολίζον τὴν ἀκρανίαν φιλοπατρίαν τῶν Ἐπτανήσιών, οἵτινες τὰ πάντα ἐθυσίασαν χάριν τῆς ἐνώσεως μετὰ τοῦ Ἐλληνικοῦ βασιλείου.

«Ἐργον τοῦ Προσαλέντη εἶναι ἐπίσης τὰ ἀνάγλυφα τοῦ στυλοβάτου τῆς προτομῆς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου τοῦ Δ' τῆς ἐπεξεργασθείσης ὑπὸ τοῦ ἀγγλου γλύπτου Chantry τῷ 1833 καὶ ἐν Κερκύρᾳ περατωθείσης, τὴν ὅποιαν ἡ Ἰονίου Κυβέρνησις, σεβασμοῦ ἔνεκεν, εἴγεν ἀποφασίσῃ νὰ στήσῃ εἰς τὰ ἀνάκτορά μας.

¶

Τὸν Μάϊον τοῦ 1824 ἤνοιξαν αἱ θύραι τοῦ Ἰονίου Πανεπιστημίου διὰ τὴν ἐλληνικὴν νεολαίαν. Γινωστὸς εἶναι ὁ φιλελληνισμὸς τοῦ εὐεργέτου Ἐλληνικῶν γραμμάτων Γύλιφορδοῦ.

Οὕτος ἥθελε τὸ πρώτον τοῦτο ἐλληνικὸν Πανεπιστήμιον νὰ εἴναι καθ' ὅλα ἐλληνοπρεπές,

(¹) Τὸ μέγαρον τοῦτο ἐστοίχισεν εἰς τὴν Ἰονίου Κυβέρνησιν εἰς δασάνας οἰκοδομῆς, στολισμοῦ, ἐπιπλόσεως περίπου πέντε ἑκατομμύρια δραχμαίς. Μετά τινα ἔτη φωδομήθη καὶ ἡ δρασία ἐπαυλίς, τὴν ὅποιαν διείμηντος Βασιλεὺς Γεωργίος ὡνόμασε Μον Ρέπος, καὶ ἥτις ἐστοίχισεν εἰς τὴν Ἰονίου Κυβέρνησιν 750,000 περίπου δραχμαίς.

from sketches in the possession of the late
cav. P. Prossalendi».

¶

ἄμα δὲ καὶ ἀρχαιοπρεπές, διὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Προσαλέντην ἐντολὴν νὰ σχεδιάσῃ τὸν ἴματισμόν. Οὗτος συνίστατο ἐκ γιτωνίσκου, γλαυπύδος, πεδίλων ἑρυθρῶν καὶ ταῖνίας εἰς τὴν κεφαλὴν ἐν εἴδει στεφάνου. Τὸ δὲ γρῶμα διέφερε κατὰ τὰς σχολάς. Οἱ τῆς νομικῆς καθηγηταὶ καὶ τοῦ "Ἀρχοντος" (οὓς τις ἐκαλεῖτο ὁ πρύτανος) ἔφερον ἰοιδῆ γλαυπύδα, οἱ τῆς ἱστορικῆς ἵσανθὴν καὶ οἱ τῆς φιλοσοφικῆς κυκνῆν. Οἱ δὲ φοιτηταὶ, οἵτινες ἐκτόλουντο φιλόλογοι, ἔφερον ἐπίσης γιτωνίσκου, γλαυπύδα κυκνῆν καὶ πέτασον εἰς τὴν κεφαλὴν. Μόνον οἱ καθηγηταὶ τῆς θεολογικῆς σχολῆς, ὅντες ἴερεῖς, δὲν ἤστε ὑποχρεωμένοι νὰ περιβίλλωνται τὸ ἀρχαιοπρεπὲς τούτο ἀκαδημαϊκὸν ἔνδυμα.

'Αποθανόντος τοῦ Γύλιφορδ, κατηργήθη καὶ ὁ ἀναγραντισμὸς τῆς ἀκαδημαϊκῆς ταύτης στολῆς.

'Επειδὴ ὁ λόγος περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Γύλιφορδ, νομίζομεν καλὸν νὰ ὀναφέωμεν τὰ ἔτη, τὰ ὄποια ἡ κούσμαμεν ἀπὸ γέροντα, σύγχρονον τοῦ Προσαλέντη. 'Ο Γύλιφορδ εἶχε μεταβῆ ἐις τὴν Ἀγγλίαν. Ἐπέραν τινὰ ὁ Προσαλέντης εὐρισκόμενος μόνος καὶ ἕργαζόμενος, ἀκούει αὐτὴνς νὰ σημαίνῃ ὁ κωδωνίσκος, ἡ θύρα νὰ ἀνοίγῃ καὶ νὰ εἰσέργεται εἰς τὰ λευκὰ ἐνδεδυμένος ὁ Γύλιφορδ. 'Ο καλλιτέχνης λιποθυμεῖ. "Οτε εἰσῆλθεν ὁ ὑπηρέτης καὶ εἶδεν σὺντὸν ἀκαδ. ἔχοντα ἔδραμε διὰ τὸν ἱκτρόν. Τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν τῆς τηλεπαθείας, ἀποθνήσκει ὁ μέγας εὐεργέτης τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων.

¶

Ἐις τὴν ζωγραφικὴν κατέγινεν ὁ Προσαλέντης ὁλιγώτερον τῆς γλυπτικῆς. Ἐφιλοτέχνησεν ὅμιας καλὰ ἔργα φραντασίας καὶ ἐπιτυχεῖς προσωπογραφίας, σωζόμενας ἐν Κερκύρᾳ.

'Η Ἰόνιος Κυβέρνησις ἐκτιμῶσα τὴν μεγάλην ἀξίαν τοῦ Προσαλέντη, ἀπένειμεν αὐτῷ τὸ παράστημα τῶν ἱπποτῶν τοῦ Ἐπτανησιακοῦ τάγματος τῶν Ἀγίων Μιχαὴλ καὶ Γεωργίου, τῇ 26 Φεβρουαρίου 1820.

'Ο Προσαλέντης ἀπέθανεν ἐν τῇ γενετείρᾳ τῇ 1 Φεβρουαρίου 1837, βληθεὶς ἐκ τῆς μεγάλης κοπώσεως καὶ ἀσθενείας, προελθούσης ὡς ἐκ τῆς εἰσπνοῆς τοῦ γαλοκού.

'Η κηδεία του ἐγένετο ἐπισήμως δημοσίᾳ διάπλη. Πολλοὶ ἔξερώνησαν ἐπικηδείους λόγους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ἀσπώιος, καθηγητὴς τότε ἐν τῷ Κερκυραϊκῷ Πανεπιστημίῳ.

'Η Ἰόνιος Βουλὴ λαθοῦσα ὑπ' ὄψιν τὰς ἐκδουλεύσεις τοյ εὐεργέτου καλλιτέχνου ἐψήφισε μηνιαίαν σύνταξιν ἐκ τριάκοντα ταλλήσων (180 δραχμῶν) εἰς τὴν γῆραν καὶ τὰ ἀνήλικα τέκνα του.

Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐδημοσιεύθη ἐν Κερκύρᾳ τῷ 1837 τεῦχος καταστὰν τὴν σήμερον σπανιότατον, φέρον τὸν τίτλον: «Antiquities found in the Island of Ithaca lithographed

Εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Προσαλέντη δὲν ἐτέθη τὸ καλλιτεχνικὸν τάκτοντον. 'Ο υἱὸς αὐτοῦ Σπυρίδωρ, ἀποθανὼν εἰς Ἀθήνας τῷ 1876, ἤτο ζωγράφος. Ἐσπούδασεν εἰς Βενετίαν, προσεκλήθη δὲ νὰ οἰδάξῃ τὴν ζωγραφικὴν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Πολυτεχνεῖον. "Ἐχομεν ἔργα αὐτοῦ καλὰς προσωπογραφίας ἀγωνιστῶν τοῦ 1821, ἀγιογραφίας καὶ ἄλλα. 'Αργήκε δύο υἱοὺς ἐπίσης ζωγράφους, τὸν Παῦλον μαζίτην τοῦ Μορέλη δράσκυται καὶ εἰς Αἴγυπτον, ἀπογοληθέντα εἰς ἀνατολικὰ θέματα καὶ τὸν Αλμύλιον, ἀξιωματικὸν τοῦ μηχανικοῦ ἐν τῷ Βασιλικῷ Ναυτικῷ, διακριθέντα διὰ τὴν θαλασσογραφίας του.

Σ. Δ. ΒΙΑΖΗΣ

ΕΝΔΥΜΙΟΝΑΣ

Τὸ βραδυνὸν καθάριο φῶ, στῶν δέντρων τὰ κλωνάρια ἀργά, ὃ Σελήνη, σεάλαβες; καὶ τύλιξες ἀνάριψι στὸν μελικῷ τὸν πέπλο σου, δ νύφη ἀγνὴ τοῦ Ἀπείρου κάθει καὶ μέρος τοῦ ὄνειρου καὶ πόθο μυστικό.

Κ' εἶδες τὸν κύκνο τὸν λευκὸ νὰ πλέῃ ἀργά στὴ λίμνη, κι' ἀντίχησαν ἀπ' τὸ ναὸν θεῶν τῆς Ἀγάπης ὕμνοι. Καὶ νὰ ἔνας νιός ὑπέροχας στοῦ ναοῦ τὰ σκαλοπάτια πούγγει κλειστά τὰ μάτια στὸν ὑπνὸν τὸν γλυκό.

Παρόμια μαγικὴ διμορφιά στὴ γῆ ποτὲ δὲν εἶδες, τὸ πλᾶσμα ἔχει τὸ ἀνθρώπινο στὴν κόμη τοῦ ἥμιου [ἀχτίδες].

Στὸ ἀντίκρυνσιά σου ἔξηπνησε γιατὶ ἡ καρδιά μας [νόιώθει].

νὰ τῆς μιλοῦν οἱ πόθοι
καὶ οἱ ἀλαργιγοὶ καῦμοι.

Τὸν κάλεσες νάρθη μ' ἐσὲ στὰ μακρινὰ ταξίδια, στὸν ἀπείρον τίς ξεφάντωσες, κι' ἔτσι νὰ ζῇ στὴν ἴδια καρδιὰ τοῦ Ὄνείρου, ποῦ ἀπαρτα κάθει καρδιὰ ζητάει, μά αὐτὴν ψηλά πετάει καὶ χάνεται γοργή.

Τὴν θείκην ἀγάπη σου δὲ νιός καταφρονάει, δὲν θέλει ν' ἀγαπήσῃ ἐσέ.—«Γιά μὲ η ζωὴ περιάνει εὐτυχισμένη, ξέγνοιαστη στὸ ησυχο σύντο λημέρι, ποιο πράγμα θὰ μισθέῃ καρά πλιὸ ἀληθινή;»

Τὰ λόγια του μὲς στὴν καρδιὰ τάνοιωσες σὰν μικαῖτι μὰ η θείκη σου ἐκδίκηση νὰ τιμωρήσῃ ξέρει, στὸν ὑπνὸν τὸν ἀξέπνητο τοῦ σφάλισες τὰ μάτια, στοῦ ναοῦ τὰ σκαλοπάτια αἰώνια ἂς κοιμηθῆ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ